

Alison Moore

Αργά πια

Μετάφραση: Αθηνά Δημητριάδου (c) 2013

Τη στιγμή που η πόρτα κλείνει πίσω της με βρόντο, αναρωτιέται αν πήρε τα κλειδιά της. Βάζει το χέρι στην τσέπη, τα δάχτυλά της τυλίγονται ολόγυρά τους και αυτομάτως θυμάται το κρύο κλειδί που χρησιμοποιούσε η μητέρα της για να θεραπεύει τον λόξυγκα. Ακόμη θυμάται την κρυάδα στο δέρμα της, πώς γλιστρούσε στη ραχοκοκαλιά της, πώς της έκοβε την ανάσα.

Την πονάει το κεφάλι της, όχι και τόσο όσο θα περίμενε· αναρωτιέται αν είναι ακόμη μεθυσμένη. Έχει αργήσει. Έπρεπε να βρίσκεται σ' ένα μίνιγκ που έχει ήδη αρχίσει. Δεν άκουσε το ξυπνητήρι. Δεν έκανε ντους, δεν έφαγε μπρέκφαστ. Δεν έπλυνε καν τα δόντια της, φοράει τα χτεσινά ρούχα.

Κοντοστέκεται στο κατώφλι, αλληθωρίζει στον ήλιο, σαν πλάσμα που ζει στα έγκατα της γης και αντικρίζει ξαφνικά το φως της μέρας, νοσταλγεί την κάμαρά της, το σκοτάδι κάτω από το πάπλωμα. Κάνει τα λίγα βήματα μέχρι το αυτοκίνητό της με το κλειδί στο χέρι. Νιώθει τα όργανά της να τρεμουλιάζουν, σμπαραλία από τις τοξίνες. Ξέρει ότι η ανάσα της βρομάει αλκοόλ. Ξεκλειδώνει το αυτοκίνητο, κάθεται στη θέση του οδηγού, χώνει το πρόσωπό της στα χέρια της, τα ακροδάχτυλά της αγγίζουν τα βλέφαρά της, η ανάσα της τής ζεσταίνει τις παλάμες.

Κάνει ν' ανάψει την μηχανή αλλά η μηχανή ίσα που βγάζει ένα αγκομαχητό. Ξαναδοκιμάζει αλλά δεν λέει να πάρει μπροστά, δοκιμάζει ξανά και ξανά, τίποτα, οπότε χώνει ξανά το πρόσωπό της στα χέρια της.

Βγαίνει από το αυτοκίνητο, ρίχνει μια ματιά κατά το παράθυρο της κρεβατοκάμαρας, κοιτάζει τις κλειστές κουρτίνες. Ανοίγει το καπό, κοιτάζει απελπισμένη τη μηχανή.

Ακούει την εξώπορτα του γείτονα να ανοίγει, στρέφεται προς τα εκεί. Ο γείτονας φοράει τη ρόμπα του, βγήκε για πάρει το μπουκάλι το γάλα από το κεφαλόσκαλο. «Όλα εντάξει, Τζάνι, κορίτσι μου;». Ανοίγει το στόμα της – θα

μπορούσε κάτι να πει, να του πει τι συμβαίνει, να ζητήσει τη βοήθειά του, όμως νιώθει τη γλώσσα της ίσα με μια οκιά ωμό κρέας μέσα στο στόμα της κι ο γείτονας ήδη κλείνει την πόρτα πίσω του, δεν περίμενε απάντηση, δεν κοιτάζει πια προς το μέρος της.

Κλείνοντας το καπό παρατηρεί ότι τα χέρια της είναι μες στα λάδια και το φούμο, η μπλούζα της έχει έναν λεκέ. Βρίσκεται ακριβώς έξω από το σπίτι της-θα μπορούσε να πεταχτεί μέσα, να πλύνει τα χέρια της και ν' αλλάξει αλλά δεν το κάνει. Κλειδώνει το αυτοκίνητό της και πηγαίνει με τα πόδια στη στάση του λεωφορείου. Έχει αργήσει πολύ.

Το λεωφορείο, όταν κάποτε έρχεται, είναι φίσκα. Αφήνει το αντίτιμο του εισιτηρίου στο δισκάκι του οδηγού, εκείνος της τυπώνει το εισιτήριό της και ξεκινάει προτού εκείνη βρει άδεια θέση. Ένας μεγαλόσωμος άντρας στριμώχνεται, όσο μπορεί, για να της κάνει χώρο να καθίσει. Της χαμογελάει καθώς εκείνη κάθεται, μακάρι να μην προσπαθήσει να της πιάσει κουβέντα.

Κάθε φορά που το λεωφορείο παίρνει στροφή τα σώματά τους ακουμπούν, πέφτουν ο ένας πάνω στον άλλον, εκείνη πάντως κοιτάζει ίσια μπροστά. Το κεφάλι της πάει να σπάσει από το κουβεντολόι ένα γύρο. Νιώθει ένα χέρι στο μπράτσο της, κάποιος λέει, «Είσαι εντάξει, καλή μου;», αλλά δεν κοιτάζει να δει ποιος της μίλησε και το χέρι αποτραβιέται.

Είναι σε κακό χάλι. Κατανάλωσε άφθονο αλκοόλ ενόσω δοκίμαζαν με τον Έρικ τη μια μετά την άλλη τις συνταγές από το βιβλιαράκι με τα κοκτέιλ που συνόδευε το σέικερ, δώρο για τα πεντηκοστά του γενέθλια. Ούτε που μπορεί να υπολογίσει πόσα σφηνάκια είχαν κατεβάσει προτού ανέβει στην κρεβατοκάμαρά της και ξαπλώσει χωρίς να γδυθεί. Δεν έχει ιδέα τι ώρα έγινε αυτό, το μόνο που ξέρει είναι ότι ο Έρικ δεν την ακολούθησε.

Ο άντρας δίπλα της λέει, «Συγγνώμη», εκείνη σκέφτεται ότι πάει να της πιάσει κουβέντα, αλλά εκείνος θέλει απλώς να περάσει για να κατέβει. Σηκώνεται όρθια για να τον αφήσει να περάσει, μετά με τον φόβο μήπως κάνει εμετό πηγαίνει κι εκείνη μπροστά, έχοντας αποφασίσει να πάει μέχρι την επόμενη στάση με τα πόδια, με την ελπίδα ότι ο φρέσκος αέρας και η άσκηση θα την βοηθήσουν.

Έχει φτάσει στα μισά ανάμεσα στις δύο στάσεις όταν θυμάται την εισήγησή της. Είναι στον χαρτοφύλακά της, ο οποίος βρίσκεται στο τραπέζι της

κουζίνας όπου τον άφησε το προηγούμενο βράδυ. Της είναι απαραίτητη αλλά δεν γυρίζει πίσω.

Στο φουαγιέ του κτιρίου όπου εργάζεται κάποιος που τον ξέρει της κρατάει την πόρτα του ασανσέρ για να μπει, όμως εκείνη πάει από την σκάλα, ανεβαίνει με βήμα σταθερό τα σκαλιά μέχρι τον τέταρτο. Οι μαύροι λιπαροί λεκέδες έχουν απλωθεί από τα χέρια της στο παλτό της. Αναρωτιέται αν άγγιξε το πρόσωπό της, αν έχουν αφήσει κι εκεί αυλακιές τα δάχτυλά της. Όμως δεν κάνει στάση στις τουαλέτες, για να πλύνει τα χέρια της, να ρίξει μια ματιά στον καθρέφτη να δει σε τι κατάσταση είναι το πρόσωπό της, να στρώσει τα ρούχα της που είναι κουβάρι από τον ύπνο. Δεν κάνει στάση να πει κουβέντα σε κανέναν.

Πάει κατευθείαν στην αίθουσα συνεδριάσεων, παίρνει βαθιά ανάσα και ανοίγει την πόρτα. Μέσα βρίσκονται ήδη καμιά δεκαριά άτομα, κάθονται γύρω από το τραπέζι, γυρίζουν όλοι το κεφάλι κατά την πόρτα την στιγμή που μπαίνει. Η πόρτα κλείνει ξοπίσω της. Μέσα στον μικρό και υπερθερμασμένο χώρο της χτυπάει αμέσως η μπόχα των κρίνων από το βάζο στη μέση του τραπεζιού, η καφετιά γύρη να στάζει από τους στήμονες και να πέφτει ανάμεσα από τα χωρίσματα του τραπεζιού στο κρεμ χαλί. Η χλιαρή αποφορά της φέρνει ναυτία. Κάνει στροφή, βγαίνει άρον- άρον έξω.

Χιμάει στις τουαλέτες, στην πρώτη που βρίσκει αδειανή βγάζει τ' άντερά της στη λεκάνη. Απομένει για λίγο εκείδά τρέμοντας, τα γόνατά της ακουμπούν στον κρύο μουσαμά, τα χέρια της σφίγγουν την κρύα πορσελάνη.

Με το που βγαίνει, βρίσκει απέξω την κοπέλα που κρατάει τα πρακτικά. «Είσαι καλά;», την ρωτάει η κοπέλα. Την προσπερνάει κουνώντας το κεφάλι της καταφατικά, προσπερνάει τους καθρέφτες και τους νιπτήρες, βγαίνει ξανά στον διάδρομο.

Δεν επιστρέφει στην αίθουσα των συνεδριάσεων, πηγαίνει στον επάνω όροφο, στο δωμάτιο προσωπικού. Ξεπλένει το στόμα της στον νιπτήρα, μετά ξαπλώνει στον καναπέ και κλείνει τα μάτια της.

Ακούει την πόρτα να ανοίγει και κάποιον να της λέει, «Έκανες τη σωστή σκέψη, Τζάνι». Η φωνή είναι ανδρική αλλά δεν μπορεί να καταλάβει ποιος είναι. Δεν ανοίγει τα μάτια της. Τον ακούει να πηγαίνει προς το αυτοσχέδιο κουζινάκι, να γεμίζει τον βραστήρα και να τον ανάβει, να παίρνει μια κούπα από το ντουλάπι,

ένα κουταλάκι από το συρτάρι, να χτυπάει ελαφρά το κουταλάκι στο τραπέζι. Νιώθει πως την κοιτάζει, μετά τον ακούει να της λέει, «Θα μπορούσα να σου κάνω παρέα». Δεν του απαντάει. «Όλοι κουρασμένοι είμαστε τώρα τελευταία. Συνέχεια σερνόμαστε. Φταίει το περιβάλλον της δουλειάς μας, Τζάνι – οι κομπιούτερ, οι λάμπες φθορισμού, τα κινητά. Είμαι όλη μέρα πτώμα και τη νύχτα δεν μπορώ να κλείσω μάτι. Φταίει η φωτορύπανση, φταίνε τα αεροπλάνα κι όλα τα σχετικά. Να σου φτιάξω ένα τσάι, Τζάνι;». Σε ένα λεπτό τον ακούει να φεύγει.

Θέλει να κοιμηθεί αλλά έχει πολύ φως και το ψυγείο κάνει θόρυβο κι ο καναπές είναι άβολος. Δεν μπορεί να βγάλει από το μυαλό της τη σκοτεινή κρεβατοκάμαρα που άφησε πριν λίγο.

Ακόμη της μυρίζει εμετός.

Ακούει βήματα στις σκάλες. Όταν ανοίγει η πόρτα, αναγνωρίζει τη φωνή της Τερέζας. Λέει σε κάποιον, «Μήπως είδες χτες το βράδυ την εκπομπή γι' αυτό το πλάσμα που κολλάει σαν βεντούζα στη γλώσσα των ψαριών και τους ρουφάει το αίμα; Αν είναι δυνατόν! Η γλώσσα συρρικνώνεται μέχρι που σχεδόν εξαφανίζεται κι αυτό το πράγμα μεγαλώνει ώσπου γεμίζει το στόμα του ψαριού. Φρίκη!»

Τώρα η Τερέζα στέκεται δίπλα της, στέκεται από πάνω της, την αγγίζει στον ώμο, της λέει, «Τζάνι, αγάπη μου, είσαι καλά; Έχουμε ανησυχήσει όλοι». Ανοίγει τα μάτια της, βλέπει ότι το άτομο που μπήκε μαζί με την Τερέζα είναι ένας από τους καινούργιους υπαλλήλους, ένα νέο παιδί. Τρώει κάτι που πρέπει να έχει μέσα κρέας, κάτι που μυρίζει άσχημα. Της έρχεται πάλι να κάνει εμετό.

«Είσαι αδιάθετη;», της λέει η Τερέζα.

«Η μαμά μου στην εμμηνόπαυση ένωθε διαρκώς κουρασμένη και λίγο αδιάθετη», λέει ο νεαρός.

Η Τζάνι κλείνει ξανά τα μάτια.

«Και κακόκεφη», συνεχίζει ο νεαρός. «Γκρίνιαζε συνέχεια».

Σε λίγο φεύγουν.

Μόνη της και πάλι αφουγκράζεται τον βόμβο του ψυγείου και πάνω που γλαρώνει τινάζεται στο άκουσμα της πόρτας που κλείνει.

«Όλα καλά, Τζάνι;», λέει ο Πιτ. «Η Τερέζα λέει ότι φταίει η εμμηνόπαυση».

Τον ξέρει χρόνια τον Πιτ. Δούλευαν κάποτε μαζί με τον Έρικ, αλλού. Όταν απολύθηκαν και οι δυο ταυτόχρονα λόγω περικοπών στο προσωπικό, η Τζάνι τους πρότεινε και τους δυο για εδώ. Τον Πίτ τον προσέλαβαν, τον Έρικ όχι.

Ο Έρικ δεν χολόσκασε. Μετά απ' αυτό ούτε έπιασε πουθενά δουλειά ούτε γράφτηκε στο ταμείο ανεργίας. Ζούσαν με τον μισθό της αλλά και στο σπίτι δεν της πρόσφερε καμιά βοήθεια, παρ' όλο που της έφτιαχνε αμέτρητα φλιτζάνια τσάι, λες κι αυτό ήταν αρκετό, λες και δεν ήθελε τίποτε άλλο από εκείνον. «Αν ήθελα να πίνω τόσο τσάι, θ' αγόραζα ένα κωλοαυτόματο», του έλεγε. Ο Έρικ απέκτησε τη συνήθεια να κοιμάται μέχρι αργά και μετά να μεθάει σιγά σιγά με φτηνιάρικα ποτά χαζεύοντας όλη μέρα τηλεόραση. Όταν ένα βράδυ της πέταξε ότι μπορεί ο εκνευρισμός της να οφείλεται στις ορμόνες της, του είχε πει, «Δεν είναι οι ορμόνες μου που ανεβάζουν τον λογαριασμό της θέρμανσης. Δεν είναι οι ορμόνες μου που ζέχνουν μπύρα». Στην αρχή του έλεγε να μην πίνει τόσο πολύ, να μην τρώει αηδίες, να ασκείται μια στάλα. «Έχεις πάθει ήδη ένα έμφραγμα», του έλεγε, «πας για δεύτερο;» Βέβαια πάει καιρός από τότε που σταμάτησε να του λέει να προσέχει τον εαυτό του.

Θυμάται που ξυπνούσε τα πρωινά και άπλωνε το χέρι της να αγγίξει το ζεστό κορμί του προτού καν ανοίξει τα μάτια της.

Θαρρείς, σκεφτόταν, και μια ωραία μέρα αντί για τον άντρα της ήρθε στο σπίτι τους ένας ξένος. Φορούσε τα ρούχα του άντρα της αλλά δεν του πήγαιναν, καθόταν όλη μέρα στον καναπέ με το παντελόνι του ξεκούμπωτο, και έδειχνε ελάχιστο ενδιαφέρον για το σεξ. Πάει μήνας, μπορεί και δύο από το τελευταίο τους στα γρήγορα στον καναπέ, που κι αυτό πυροδοτήθηκε από ένα φτηνό κόκκινο κρασί. Συνήθισε πια να πηγαίνει να πλαγιάσει μόνη της και να της ταράζει τον ύπνο μόνον ο ήχος της τηλεόρασης που έπαιζε στο λίβινγκρουμ, ο ήχος των αβέβαιων βημάτων του, του ροχαλητού του· να φεύγει για τη δουλειά της ενώ εκείνος δεν έχει ακόμη σηκωθεί και να γυρίζει το βραδάκι και να τον βρίσκει πάλι στον καναπέ μπροστά στην TV, να την ρωτάει πώς πέρασε τη μέρα της, να την ρωτάει αν θέλει ένα τσάι, να την αγγίζει απαλά και να της λέει, «Όλα εντάξει, Τζάνι, αγάπη μου;»

«Ει», κάνει ο Πιτ και κάθεται στην άκρη του καναπέ, της σηκώνει τα πόδια και τα ακουμπάει πάνω του, «μήπως είδες χτες το βράδυ στην τηλεόραση αυτό το πράγμα που ζει μέσα στο στόμα των λιθρινιών; Άλλο και τούτο!»

Όταν μπήκε σπίτι της χτες το βράδυ η τηλεόραση ήταν αναμμένη. Ακούμπησε τον χαρτοφύλακά της στο τραπέζι της κουζίνας, παρατήρησε το σέικερ για τα κόκτεϊλ και όλα εκείνα τα μπουκάλια που ήταν αραδιασμένα δίπλα του. Πήγε στο λιβινγκρουμ και βρήκε τον Έρικ να την περιμένει με κάτι κόκτεϊλ στα χρώματα του δειλινού. Πήρε το ποτήρι που της έτεινε -«Αλαμπάμα Σλάμερ», της είπε- ήπια μια γουλιά, έφαγε το κερασάκι, του έδωσε συγχαρητήρια. Κάθισε, έπιασε το βιβλίο με τις συνταγές και το ξεφύλλισε. Όταν τέλειωσε το Αλαμπάμα Σλάμερ της, πήγε στην κουζίνα και έφτιαξε από ένα Κοσμοπόλιταν για τον καθένα. Όταν τα ήπιαν και αυτά, ο Έρικ σκάρωσε ένα Ντάκιρι δυναμίτη. Μετά εκείνη έφτιαξε ένα Τζιν Φιζ κι εκείνος ένα Καμικάζι. Εκείνη συνέχισε με ένα Μαλιμπού Γου Γου κι εκείνος με Μοχίτο και σε κάποια στιγμή, μάλλον μετά την Πίνα Κολάντα άρχισε να του χιμάει. Κάθε φορά που άνοιγε το στόμα της, ξεφούρνιζε κάτι απαίσιο. Όταν πήγε για ύπνο, τον άφησε μόνο του στο λιβινγκρουμ με τα απομεινάρια της βραδιάς των κόκτεϊλ.

«Τζάνι», της λέει ο Πιτ, «θα σε συμβούλευα να γυρίσεις σπίτι σου».

Κουνάει το κεφάλι της καταφατικά.

«Να σου φτιάξω ένα τσάι;» την ρωτάει πηγαίνοντας προς την κουζίνα. Καθώς σερβίρει νερό από τον βραστήρα που είναι ακόμη ζεστός σε δυο κούπες, λέει, «Είναι σπίτι ο Έρικ; Δεν του τηλεφωνείς να έρθει να σε πάρει;» Αφήνει τα φλιτζάνια στο τραπεζάκι. «Άσε, τον παίρνω εγώ». Πατάει ένα κουμπί στο κινητό του και της το δίνει.

Το τηλέφωνο καλεί, μετά ακούγεται η φωνή του Έρικ να λέει, «Αυτή τη στιγμή δεν μπορούμε να σας απαντήσουμε». Συνεχίζει να κρατάει το τηλέφωνο στο αυτί της και μόνον όταν πια τελειώνει το μήνυμα και ακούγεται το μπιπ του τηλεφωνητή, κάνει όχι με το κεφάλι στον Πιτ.

«Ας πιούμε το τσάι μας και μετά σε βάζω σ' ένα ταξί», της λέει.

Αφήνει το τσάι της να κρυσώσει, του λέει ότι δεν θέλει ταξί, δέχεται πάντως να την συνοδέψει μέχρι τη στάση του λεωφορείου. Ο Πιτ της κάνει παρέα ώσπου να έρθει το λεωφορείο, περιμένει να την δει να μπαίνει, της κουνάει το χέρι λες κι έχει να κάνει με κάποια γενναία μικρούλα, που οι γονείς της την στέλνουν μόνη της σε ασφαλέστερο τόπο.

Όταν το λεωφορείο έχει προχωρήσει τρεις στάσεις πιο κάτω, έχει φτάσει πια στο κέντρο, όταν το σπίτι της απέχει ακόμη δυο μίλια, κατεβαίνει. Πηγαίνει με τα πόδια σ' ένα καφέ που ξέρει, έχουν πάει στο παρελθόν με τον Έρικ.

Παίρνει ένα μπουκάλι νερό από το ψυγείο, πληρώνει, πάει και κάθεται σ' ένα τραπέζι δίπλα στο παράθυρο, να βλέπει έξω. Είναι ήσυχα. Δεν πιάνει κουβέντα με κανέναν. Στα τραπέζια υπάρχουν εφημερίδες, δεν παίρνει όμως να διαβάσει. Όταν το καφέ ετοιμάζεται να κλείσει, αφήνει ανέγγιχτο το μπουκάλι της στο τραπέζι και παίρνει αργά τον δρόμο για το σπίτι της.

Κλείνει την εξώπορτα, κρεμάει το παλτό της, προχωρεί προς τη σκάλα. Περνώντας μπροστά από την πόρτα του λίβινγκρουμ δεν ρίχνει ούτε μια ματιά στα βρόμικα ποτήρια που είναι ακόμη στο τραπεζάκι, στον αδειανό καναπέ, στη μαύρη οθόνη της τηλεόρασης. Ανεβαίνει τα σκαλιά, μπαίνει στην κρεβατοκάμαρα.

Είναι σκοτεινά, ακριβώς όπως το άφησε, οι κουρτίνες κλειστές. Παρ' όλα αυτά τα ξεχωρίζει όλα. Χώνεται στο κρεβάτι. Όταν είναι έτοιμη, απλώνει το χέρι. Αγγίζει τον Έρικ, το γυμνό του δέρμα, το σώμα του που ήταν ήδη κρύο από το πρωί.

Κλείνει τα μάτια της.

Προσπαθεί να κοιμηθεί και δεν την ενοχλεί κανείς. Κανείς δεν μπαίνει μέσα να την ρωτήσει αν θέλει τσάι. Κανείς δεν την ακουμπάει μαλακά, κανείς δεν της λέει, «Όλα εντάξει, Τζάνι, κορίτσι μου;»